

МАКЕДОНИЯ 1918

Недейте буди моитѣ надежди:
Тѣ будни пакъ ще искатъ да заспятъ,
че тежка зима клонитѣ навежда,
и стволитѣ настрѣхнали мълчатъ,
като оная върволица черна...

Отвредъ ѝ маха съ ледени ржце
планинската виялица вечерна,
и въ ранитѣ на нейното сърдце
надгробни нѣкакви прелюдии
небето и земята ѝ гласятъ...
Недейте моитѣ надежди буди:
тѣ будни пакъ ще искатъ да заспятъ.